

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. L. R.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Michalem Vejlupekem, advokátem,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. KUUK/074257/2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 29. 4. 2020, č. j. KUUK/074257/2020, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice, stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 8. 2019, č. j. SÚ-8369/19-Be-588/2015. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 2 a 3 a § 111 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolil stavebníkům F. H. a R. V. (dále obvykle jen „stavebníci“) stavbu „*Plot a stavba přístřešku u RD č. p. X, X*“ umístěnou na pozemcích p. č. st. XA, st. XB, XC a XD v katastrálním území X (dále obvykle jen „předmětná stavba“). Žalobce požadoval i zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu. Soud podotýká, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nachází v katastrálním území X, obec Česká Kamenice, přičemž v dalších částech rozsudku budou pozemky a stavby soudem obvykle označovány již jen číselně bez uvedení katastrálního území či obce.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, když žalovaný jako odvolací orgán špatně právně posoudil zjištěný skutkový stav, a vydal tak nezákonné rozhodnutí, které je v rozporu se stavebním zákonem a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce konstatoval, že podstatou sporu je určení hranice mezi pozemkem p. č. st. XB ve vlastnictví stavebníka F. H. a pozemkem p. č. XE ve vlastnictví města Česká Kamenice, přičemž žalobce je přesvědčen, že předmětná stavba (přístřešek i plot) zasahuje do pozemku p. č. XE. Předmětná hranice mezi pozemky je zobrazena v několika listinách (vytyčovacích náčrtech a geometrických plánech) rozdílným způsobem. První geodetické zaměření hranice provedl dle žalobce geodet dne 13. 11. 2013, přičemž toto zaměření bylo v souladu se zaměřením z 18. 3. 1982 pro územní rozhodnutí ohledně rekreačního domku žalobce č. e. XF. Hranice byla také vytyčena na objednávku stavebníka F. H. dne 25. 11. 2015 a současně označena jako protokol o odsouhlasení hranice bez připomínek účastníků. Zákresy sporné hranice ve výše zmiňovaných listinách považuje žalobce za správné.
4. Žalobce však poukázal na skutečnost, že na rozdíl od listin zmiňovaných v předchozím odstavci byla sporná hranice zobrazena odlišným způsobem v zaměření skutečného provedení předmětné stavby, které bylo provedeno dne 17. 5. 2017 Ing. M. S. Toto nové zaměření dle žalobce nereflektovalo dohodnutý, respektive skutečný stav hranic. Dle žalobce mělo být uvedené zaměření konfrontováno s předchozími zaměřeními předmětné hranice, což se nestalo. Žalobce si klade otázku, jak je možné, že na základě stejných technik dospěli geodeti k různým výsledkům. Jak již žalobce ve správním řízení uváděl, s tímto následným zaměřením nesouhlasí, neboť jej považuje za nesprávné, správní orgán se navíc ani s jeho námitkami nikterak nevypořádal, dokonce o napadené zaměření opřel své rozhodnutí.
5. Žalobce dále uvedl, že již v prvostupňovém řízení namítal, že plot stavebníků zasahuje po celé své délce do pozemku p. č. XE, zasahuje i do veřejné přístupové cesty, která tak má nedostatečný průjezdní profil ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), a že taktéž stavba přístřešku zasahuje do pozemku p. č. XE. Žalobce rovněž namítl, že není provedeno obratiště pro vozidla včetně vozidel integrovaného záchranného systému. V napadeném rozhodnutí však žalovaný vypořádal tyto námitky žalobce pouze s odkazem na zaměření ze dne 17. 5. 2017, které považuje žalobce za nesprávné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce upozornil na konkrétní problémy, se kterými se musí potýkat kvůli zúžení průjezdního profilu cesty, vedoucí po pozemku p. č. XE k jeho domu č. e. XF na pozemku p. č. st. XG. Dle žalobce do prostoru nelze přijet ani menším nákladním vozidlem, obtížné je i zjetí osobním automobilem. Do prostoru se v květnu 2019 s obtížemi dostala sanita pro zraněnou manželku žalobce. Pošta i dodavatel obědů odmítají zajižďet k domu žalobce, přičemž žalobce musí chodit nebo jezdit autem pro balíky či obědy 200 metrů dolů z kopce a zpět. Zdravotní služba, která obden jezdila žalobci dělat převazy na noze, musela zajižďet a otáčet se na pozemku žalobce.
7. Dle názoru žalobce měl stavební úřad zajistit zkompletování projektové dokumentace v souladu s právními předpisy, neboť při takto neúplné dokumentaci nemohl žalobce ověřit, zda zamýšlená stavba a její užívání neovlivní jeho vlastnické právo. S ohledem na shora uvedené tak má žalobce stále za to, že povolená výstavba výrazně negativním způsobem omezuje a bude omezovat jeho vlastnické právo.
8. Žalobce dále uvedl, že ve správním řízení je stavební úřad povinen postupovat v souladu s principy dobré správy, jak jsou definovány v § 2 až § 8 správního řádu v souběhu s § 4 stavebního zákona. Správní orgán je povinen posoudit celkové poměry v širším území, jak mu to ukládá § 90 stavebního zákona. Výkon státní správy musí dbát takových postupů, které vedou ke zjištění skutečného stavu věcí, a pokud vyvstanou v řízení pochybnosti, tyto má správní orgán zákonným postupem odstranit, což se nestalo. Dle žalobce, pokud měl žalovaný k dispozici několik vytyčovacíh zaměření sporné hranice pozemku, nemohl si v rámci správního uvážení sám učinit závěr o tom, které vytyčení sporné hranice je správné, jak to žalovaný udělal, ale měl sám z úřední povinnosti v řízení požádat příslušný zeměměřický a katastrální inspektorát o prošetření hranice, a stanovit tak právní jistotu, zda stavba dodatečně povolená je, či není na cizím pozemku.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného, kterým dodatečně povolil neoprávněnou stavbu na cizím pozemku, dle žalobce neoprávněně zasáhlo nejen do jeho vlastnických práv, ale i do veřejného zájmu, kterým je pokojné užívání veřejné cesty ve vlastnictví města Česká Kamenice na pozemku p. č. XE.
10. Vzhledem k tomu, že má žalobce nadále pochybnosti o správném vytyčení hranice, které bohužel žalovaný neodstranil, tak žalobce navrhuje, aby soud přibral znalce z oboru geodézie, který znaleckým posudkem určí přesnou hranici pozemků, případně přibral k prošetření a ověření hranice Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci ke zjištění skutečného průběhu hranice a k ověření, zda předmětná stavba není na cizím pozemku, tedy na jiném pozemku, než jsou pozemky stavebníků.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž k žalobním námitkám uvedl, že se jedná o stejné námitky, které žalobce uplatňoval v odvolání, přičemž žalovaný se s uvedenými námitkami řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný upozornil, že umístění stavby na pozemcích stavebníků bylo ve správním řízení prokázáno na podkladě geodetických zaměření skutečného provedení stavby, jejichž autory jsou úředně oprávněné zeměměřické osoby. Ačkoli žalobce zpochybňoval správnost předložených vytyčovacíh protokolů, jediným podkladem, který žalobce na podporu svého tvrzení doložil, byl vlastnoručně zhotovený zakres předmětné stavby do katastrální mapy, jež nelze považovat za relevantní podklad pro rozhodnutí správního orgánu. Zákres žalobce má povahu tvrzení, které průběh hranice pozemku nezpochybňuje, neboť nevysvětluje, neodůvodňuje a neprokazuje názor žalobce na průběh

hranice pozemků. Uvedené tvrzení žalobce (zákres) proto nebylo nutné vyvracet prováděním dalšího dokazování průběhu hranice pozemků či skutečného umístění předmětné stavby. Stavební úřad si proto učinil sám úsudek o této otázce, přičemž žalovaný shledal jeho postup zákonným a souladným s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4 As 240/2018-38).

12. K žalobní námitce, že předchozí vytyčení hranice pozemků zpracovaná dne 25. 11. 2015 a 17. 5. 2017 dospěla k různým výsledkům, žalovaný uvedl, že neshledal mezi těmito doklady nesoulad, když část oplocení na pozemku p. č. XA byla stavebníky v průběhu řízení přemístěna za hranici pozemku p. č. st. XB, přičemž tato skutečnost byla vypořádána v odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a jednoznačně vyplývá i z geodetického zaměření skutečného provedení stavby vyhotoveného dne 6. 6. 2018.
13. Žalovaný je toho názoru, že v žalobě tvrzené snížení dosavadního komfortu při užívání veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. XE nelze považovat za omezení výkonu vlastnického práva k nemovitostem ve vlastnictví žalobce, neboť žalobci svědčí toliko veřejné užívání této pozemní komunikace.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

14. Podáním ze dne 17. 8. 2020 se žalobce vyjádřil k výše uvedenému vyjádření žalovaného, přičemž žalobce zdůraznil, že nevhodnost rozhodnutí žalovaného dokládá událost z posledních dnů, kdy žalobci zemřela manželka a složky integrovaného záchranného systému se nemohly do nemovitosti žalobce dostat včas právě z důvodů, které žalobce namítal ve správním řízení, tedy zúžení průjezdního profilu komunikace (cesty) v důsledku umístění předmětné stavby na pozemku p. č. XE. Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval zúžením průjezdního profilu předmětné komunikace, když žalovaný nikterak neověřil a na místě samém neproověřil chybné závěry stanoviska hasičského záchranného sboru.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věty s. ř. s., podle které *„rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do pondělí 29. 6. 2020, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 29. 4. 2020. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl ve své replice ze dne 17. 8. 2020 (znemožnění užívání příjezdové cesty na pozemku p. č. 1845/1 pro složky integrovaného záchranného systému, chybné závěry stanoviska hasičského záchranného sboru), neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
19. Soud se nejdříve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce sice explicitně námitku nepřezkoumatelnosti v žalobě neuplatnil, nicméně jeho žalobní námitky zahrnují tvrzení, že žalobce nesouhlasil se zaměřením provedeným dne 17. 5. 2017 Ing. M. S., přičemž stavební úřad a následně žalovaný se s námitkami žalobce nikterak nevypořádaly. K vznesené žalobní námitce soud uvádí, že námitku považuje za nekonkrétní, když žalobce pouze paušálně uvedl, že jeho námitky nebyly vypořádány, aniž by specifikoval, jaké konkrétní námitky považuje za nevypořádané. Soud na tomto místě připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby patřičně nastavil rámec přezkumu a uvedl, v čem je rozhodnutí správního orgánu nesprávné, resp. nezákonné. V tomto ohledu je nutno odkázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém se uvádí, že *„správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. ... Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
20. Soud zcela souhlasí s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu, přičemž s ohledem na nekonkrétnost žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti soud v obecné rovině konstatuje, že oba správní orgány se námitkami žalobce zabývaly. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalobce uplatnil 9 konkrétních námitek, přičemž část těchto námitek se týkala toho, že dle žalobce předmětná stavba (přístřešek i oplocení) se nachází na pozemku p. č. 1845/1, nikoli na pozemcích

stavebníků. Tyto námitky jsou vypořádány na stranách 4-5 uvedeného rozhodnutí, kde mimo jiné stavební úřad poukázal na zaměření skutečného provedení stavby ze dne 17. 5. 2017, vypracované Ing. M. S., dle kterého předmětná stavba se nachází v celém rozsahu na pozemcích stavebníků. Dále stavební úřad poukázal na skutečnost, že část oplocení u hranice s pozemkem p. č. XH byla posunuta v délce cca 4 metrů na pozemek p. č. st. XB, což dle stavebního úřadu bylo ověřeno geodetem P. V. dne 6. 6. 2018. Žalovaný posoudil odvolací námitky žalobce na stranách 7-8 napadeného rozhodnutí, přičemž mimo jiné konstatoval, že dle dvou geodetických zaměření provedených Ing. M. S. a P. V. bylo prokázáno, že předmětná stavba se nachází na pozemcích stavebníků. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce nenapadl žádné z uvedených dvou zaměření u Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ani nebyla podána žaloba k soudu, pročť si stavební úřad učinil sám úsudek o sporné hranici, přičemž s tímto postupem vyjádřil žalovaný souhlas. Soud shledal, že žalobce sice ve správním řízení opakovaně vyjádřil nesouhlas se zaměřením provedeným Ing. M. S., nicméně tento svůj nesouhlas nijak blíže nevysvětlil než odkazem na dříve provedená zaměření. Žalobce neupozornil na žádnou konkrétní chybu, kterou by trpělo zaměření skutečného provedení předmětné stavby provedené Ing. M. S. a ani blíže nevysvětlil (kromě dle žalobce kónického tvaru parcely č. XE), v čem je zaměření provedené Ing. M. S. dle žalobcova názoru rozdílné od předchozích zaměření. Těmito otázkami zaměření skutečného provedení předmětné stavby se bude soud blíže zabývat v dalších částech rozsudku. Na tomto místě však soud konstatuje, že se otázkou zaměření skutečného provedení předmětné stavby zabýval žalovaný v dostatečném rozsahu s přihlédnutím k odvolacím námitkám, které řádně vypořádal. Soud dále konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

21. Soud shledal, že podstata sporu je v posouzení umístění předmětné stavby (přístřešku i oplocení), kdy žalobce je, na rozdíl od stavebníků a správních orgánů obou stupňů, přesvědčen o tom, že přístřešek částečně a oplocení v celé délce zasahuje do pozemku p. č. XE, po kterém vede příjezdová cesta k domu žalobce, přičemž v důsledku předmětné stavby je dle žalobce zúžen průjezdní profil předmětné komunikace, což působí žalobci řadu problémů, které popsal v žalobě.
22. Žalobce uplatnil mimo jiné žalobní námitku, že v případě, kdy měl žalovaný k dispozici několik vytyčovacích zaměření sporné hranice pozemku, nemohl si žalovaný v rámci správního uvážení sám učinit závěr o tom, které vytyčení sporné hranice je správné, jak to žalovaný udělal, ale měl sám z úřední povinnosti v řízení požádat příslušný zeměměřický a katastrální inspektorát o prošetření hranice. Dle názoru soudu se de facto jedná o námitku nedostatku pravomoci správních orgánů učinit si úsudek o sporné pozemkové hranici. V návaznosti na uvedenou námitku se zabýval soud tím, jakou povahu má žalobcova námitka, že předmětná stavba (přístřešek i oplocení) se nachází zčásti na pozemku ve vlastnictví města Česká Kamenice, po kterém vede příjezdová cesta k domu žalobce, přičemž v důsledku předmětné stavby je průjezdní profil předmětné komunikace zúžen, což žalobci působí problémy v rámci dopravní obslužnosti jeho nemovitosti.
23. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že „*stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného*

úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“

24. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona platí, že „stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“
25. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona platí, že „námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“
26. Soud se předně zabýval otázkou, zda žalobci svědčí aktivní věcná legitimace k uplatnění námítky ohledně ztížení příjezdu k nemovitostem žalobce v důsledku toho, že předmětná stavba se zčásti nachází na pozemku p. č. XE, ve vlastnictví města Česká Kamenice, po kterém vede příjezdová cesta k nemovitostem žalobce. Kdyby totiž žalobce nebyl aktivně věcně legitimován k uplatnění předmětné námítky ve správním a posléze soudním řízení, nemohl by soud žalobě vyhovět, i kdyby shledal, že námitka je věcně důvodná. Je zřejmé, že podstatou žalobcovy námítky je dotčení vlastnického práva žalobce (ztížení příjezdu k jeho nemovitostem), které je důsledkem a bezprostředně souvisí s žalobcovým tvrzením, že došlo k zúžení průjezdního profilu účelové komunikace (příjezdové cesty) k nemovitostem žalobce v důsledku předmětné stavby, která zčásti zasahuje do pozemku p. č. XE, po kterém vede příjezdová cesta. Dle názoru soudu nelze dost dobře od sebe oddělit samotnou námitku sporné hranice pozemků oproti námitce ztížení přístupu k nemovitostem žalobce, neboť dle námítky je ztížení přístupu k nemovitostem žalobce právě důsledkem toho, že stavebníci, město Česká Kamenice i správní orgány vycházeli z hranice pozemků p. č. XE a st. XB, kterou žalobce sporuje. Za těchto okolností soud dovozuje, že žalobce je aktivně legitimován k uplatnění předmětné námítky, byť sám není vlastníkem žádného z pozemků, jejichž hranici sporuje.
27. Postup stavebního úřadu při řešení námitek účastníků řízení upravuje shora citovaný § 114 odst. 3 stavebního zákona. Ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31) soud konstatuje, že právní teorie a praxe rozlišuje námítky veřejnoprávní (územně či stavebně technické námítky) a námítky občanskoprávní. Zatímco o námitkách veřejnoprávních rozhoduje vždy stavební úřad, u námitek občanskoprávních tomu tak vždy není. Občanskoprávní námítka je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny. První skupinou občanskoprávních námitek jsou takové, které nepřekračují působnost stavebního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky týkající se přepokládané hlučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. – tedy o námitky budoucích imisí. Do druhé skupiny náleží námitky, které překračují rozsah působnosti stavebního úřadu. Jedná se typicky o námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud v občanském soudním řízení; stavební úřad zde má toliko povinnost pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení.

28. Nedojde-li k dohodě účastníků řízení, je povinností stavebního úřadu postupovat podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy vyzvat účastníka řízení, který námitku uplatnil, aby podal žádost o zahájení řízení před soudem, přičemž mu k tomu současně usnesením určí podle § 39 odst. 1 správního řádu přiměřenou lhůtu. Pokud se účastník řízení na soud obrátí, musí stavební úřad řízení až do pravomocného rozhodnutí soudu přerušit. Jestliže tak neučiní, pravomoc rozhodnout o námitce se vrací stavebnímu úřadu, který musí v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám.
29. Soud podotýká, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 20. 8. 2019, č. j. 2 As 397/2018-33) jednoznačně vyplývá, že námitka spornosti průběhu vlastnické hranice je námitkou občanskoprávní a současně námitkou, která se týká rozsahu vlastnických práv, přičemž standardně by tedy měl být ten, kdo uplatní takovou námitku, odkázán stavebním úřadem na soud. Žalobní námitka, že měl stavební úřad z úřední povinnosti požádat příslušný zeměměřický a katastrální inspektorát o prošetření sporné hranice pozemků, není tedy důvodná, jelikož zeměměřický a katastrální inspektorát nemá pravomoc posuzovat, kudy vede sporná hranice, jelikož by posuzoval de facto rozsah vlastnického práva, k čemuž má pravomoc pouze soud (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 129/2019-29).
30. V nyní posuzované věci je však situace specifická v tom, že žalobce sporuje hranici mezi pozemky p. č. XE a st. XB, přičemž však žalobce není vlastníkem žádného z těchto pozemků. Dle názoru soudu tak nelze hovořit o tom, že by se námitka žalobce týkala rozsahu vlastnického práva, když žalobce netvrdí, že by mu svědčilo vlastnické právo k některému z uvedených dvou pozemků a mezi vlastníky uvedených dvou pozemků žádný spor ohledně hranice pozemků není. V tomto případě tedy byl stavební úřad povinen posoudit sám žalobcovu námitku sporné pozemkové hranice, což se také stalo.
31. Z listin ve správním spisu soud zjistil, že žalobce byl stavebním úřadem opakovaně neformálně vyzýván k podání žaloby k soudu, a to například v protokolu o místním šetření ze dne 20. 4. 2017, kdy stavební úřad prováděl místní šetření za účelem posouzení průjezdního profilu příjezdové komunikace k domu žalobce, přičemž z protokolu plyne, že bylo žalobci doporučeno, aby se ve věci obrátil na soud. Žalobce však opakovaně odmítal obrátit se na soud, když namítal, že ohledně občanskoprávního sporu o určení hranice pozemků se musí na soud obrátit vlastník pozemku p. č. XE město Česká Kamenice, přičemž žalobce opakovaně vyzýval, aby se město Česká Kamenice na soud obrátilo (viz například e-mailová komunikace žalobce ze dne 14. 2. 2018 na č. l. 68 správního spisu, případně písemné vyjádření žalobce předané stavebnímu úřadu dne 24. 4. 2018 při místním šetření). Jak již soud vysvětlil v předchozím odstavci, předmětnou námitku spornosti pozemků měl stavební úřad posoudit sám, nikoli odkazovat žalobce na soud. Žalobce však žádnou žalobu nepodal, protože stavební úřad a posléze žalovaný posoudili žalobcovu námitku spornosti hranice pozemků, čímž dostáli svým povinností a žalobce tímto postupem nebyl dotčen na svých právech a nevznikla mu žádná újma. Soud souhlasí s názorem žalobce opakovaně prezentovaným v průběhu správního řízení, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spornou hranici mezi pozemky nemohl žalovat u soudu sám žalobce, nýbrž jen některý z vlastníků pozemku. Dle názoru soudu, pokud by se žalobce obrátil na soud se žalobou na určení sporné hranice pozemků dle § 1028 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, či formou jiné žaloby, tak lze usuzovat, že by žalobce zřejmě nemohl být úspěšný z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace k podání příslušné žaloby.

32. Soud přisvědčuje žalobci, že správní orgán je povinen postupovat v souladu s principy dobré správy, jak jsou definovány v § 2 až § 8 správního řádu v souběhu s § 4 stavebního zákona, přičemž žalobce poukazoval na povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), s čímž jistě soud souhlasí, přičemž současně je však nutno zdůraznit, že podle § 52 správního řádu platí, že *„účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“*
33. Povinností žalobce tak bylo důkazně podložit svá tvrzení do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, že předmětná stavba se nachází v celém rozsahu na pozemcích stavebníků (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31).
34. Z obsahu správního spisu plyne, že stavební úřad vyzval stavebníky výzvou ze dne 22. 3. 2017 k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby, kdy stavební úřad požadoval, aby stavebníci doložili vytyčení hranice pozemku p. č. st. XB a XE a stavby plotu a přístřešku jako doklad, že stavba plotu a přístřešku stojí na pozemcích stavebníků. Taková výzva byla dle názoru soudu učiněna právě s ohledem na žalobcem zpochybňovanou hranici pozemků a umístění přístřešku a oplocení, když jinak vytyčení hranice pozemků a staveb není standardní náležitostí žádosti o dodatečné stavební povolení, jelikož standardně vychází stavební úřad z podkladů v katastru nemovitostí a projektové dokumentace. Stavebníci této výzvě vyhověli a předložili zaměření skutečného provedení stavby ze dne 17. 5. 2017, vypracované Ing. M. S., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Součástí zaměření je technická zpráva a zákres skutečného provedení stavby přístřešku a oplocení do katastrální mapy. Ze zákresu je zřejmé, že přístřešek se nachází v celém rozsahu na pozemku p. č. st. XB, přičemž pouze jedním rohem se stavba přístřešku dotýká hranice pozemku p. č. XE. Co se týče oplocení, ze zákresu je zřejmé, že pouze část oplocení od přístřešku k pozemku p. č. XH se nachází na pozemku p. č. XE ve vlastnictví města Česká Kamenice, zbytek oplocení se nachází na pozemcích stavebníků. Ze správního spisu dále plyne, že stavebníci zajistili přeložení části plotu, která dle zaměření Ing. M. S. zasahovala do pozemku p. č. XE, tak, aby i tato část plotu byla umístěna na pozemku stavebníka F. H. a nezasahovala do pozemku p. č. XE. Uvedená skutečnost byla následně ověřena zaměřením, které provedl geodet P. V., přičemž z jeho zákresu do katastrální mapy ze dne 6. 6. 2018 plyne, že přístřešek i plot se nachází výlučně na pozemcích stavebníků.
35. S ohledem na skutečnosti popsané v předchozím odstavci soud konstatuje, že stavební úřad postupoval vstřícně ve vztahu k žalobci, když se zabýval námitkou žalobce za účelem odstranění případných pochybností o průběhu sporné pozemkové hranice, byť tato námitka dle názoru soudu nebyla dostatečně precizována a zejména podložena relevantními důkazy. Stavební úřad vyžadoval od stavebníků nadstandardní doklady právě z důvodu posouzení sporné pozemkové hranice. Skutečné umístění stavby bylo doloženo hned dvěma zaměřeními a zákresy provedenými oprávněnými osobami. Sám žalobce doložil pouze svůj zákres do pozemkové mapy, ve kterém prezentoval svůj názor, že přístřešek i oplocení zasahují do pozemku p. č. XE. Tento žalobcův zákres však není žádným listinným důkazem, nýbrž má charakter tvrzení žalobce, které pro ilustraci bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyjádřeno formou zákresu v katastrální mapě. Lze tedy konstatovat, že byť žalobce dostatečně nepodložil svá tvrzení ohledně průběhu sporné hranice pozemků, i přesto se správní orgány námitkou žalobce zabývaly, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

36. Žalobce dále v žalobě namítal nesoulad mezi jednotlivými zaměřeními sporné hranice, a to zejména nesoulad mezi zaměřením provedeným dne 25. 11. 2015 Ing. M. F. – protokol o vytyčení hranice pozemku včetně vytyčovacího náčrtu – (a staršími zaměřeními) oproti zaměření skutečného provedení stavby ze dne 17. 5. 2017 vypracovanému Ing. M. S. K této námitce soud konstatuje, že žalobce nespécifikoval v žalobě, v čem shledává nesoulad mezi jednotlivými zaměřeními. Soud odkazuje na výše citovanou judikaturu ohledně konkrétnosti jednotlivých žalobních bodů, kdy soud nemůže sám aktivně vyhledávat případné pochybení či nesoulad bez uplatnění konkrétní žalobní námítky.
37. Soud shledal, že jedinými listinami, ve kterých je fakticky zachyceno skutečné provedení stavby oplocení a přístřešku, je pouze zaměření ze dne 17. 5. 2017, provedené Ing. M. S., se kterým žalobce nesouhlasí, a dále je toto skutečné provedení stavby patrné v zákresu do katastrální mapy provedeném geodetem P. V. (zákres ze dne 6. 6. 2018), ke kterému se žalobce v žalobě nevyjadřuje. Žalobcem odkazovaná dřívější vytyčení sporné hranice či geometrické plány nezahrnují předmětnou stavbu přístřešku a oplocení, takže z nich prakticky není možné dovozovat, kde je umístěna předmětná stavba. Konkrétní námitky k zaměření se v žalobě neobjevují, přičemž ve správním řízení upozorňoval žalobce pouze na to, že dle jeho názoru sporná (severní) a jižní hranice pozemku p. č. XE jsou rovnoběžné, zatímco dle zaměření provedeného Ing. M. S. má parcela č. XE kónický tvar, kdy severní a jižní hranice předmětné parcely nejsou zobrazeny rovnoběžně. Soud zjistil měření ve vytyčovacím náčrtu Ing. M. F., se kterým žalobce souhlasil, že ani v tomto vytyčovacím náčrtu není severní a jižní hranice parcely č. XE rovnoběžná, neboť se zužuje ve směru od východu na západ, kdy ve východní části parcely soud naměřil ve vytyčovacím náčrtu šířku parcely 15 mm, zatímco v západní části jen 13 mm. Rovněž na snímcích katastrální mapy (včetně ortofoto mapy), které jsou součástí správního spisu, je patrný nepatrně kónický tvar předmětné parcely. Soud shledal, že novější zaměření provedené Ing. S. vychází dle technické zprávy ze zpřesněného bodu hranice mezi pozemky p. č. st. XA, st. XB a XE, kdy zpřesnění bylo provedeno geometrickým plánem č. 340- 21/2017 v souvislosti se vznikem nové parcely č. XI, která vznikla oddělením od parcely č. XJ. Dle názoru soudu uvedené zpřesnění vzhledem k předchozí nízké kvalitě vytyčovaných bodů (kód charakteristiky kvality souřadnic 8), nemohlo negativně ovlivnit výsledek zaměření, kdy naopak lze usuzovat, že po zpřesnění předmětného bodu budou i výsledky zaměření parcel a staveb přesnější. Tyto skutečnosti však uvádí soud jen na okraj a de facto nad rámec žalobních námitek, jelikož konkrétní žalobní námitky nebyly uplatněny.
38. Žalobce dále namítal v žalobě, že dle protokolu o vytyčení hranice pozemku ze dne 25. 11. 2015 vypracovaného Ing. M. F. došlo k odsouhlasení hranice bez připomínek účastníků. Z předmětného protokolu však soud shledal, že v něm sice nejsou uvedeny žádné námitky přítomných účastníků, z toho však nelze dovozovat, že by přítomní účastníci souhlasili se zaměřením jednotlivých vytyčovaných bodů. Navíc je zřejmé z předchozího protokolu o vytyčení vypracovaného P. S. dne 13. 11. 2013, se kterým rovněž žalobce dle údajů v žalobě souhlasil, že po provedeném vytyčení, které je dle žalobce co do sporné hranice pozemků shodné s vytyčením provedeným Ing. M. F., účastníci odmítli podepsat protokol o vytyčení, přičemž nabídku na vyhotovení geometrického plánu na zpřesnění vlastnické hranice z důvodu nízké kvality vytyčovaných bodů (kód charakteristiky kvality souřadnic

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8) rovněž odmítli, jak plyne z protokolu o vytyčení. Tyto okolnosti tedy dle soudu rozhodně nesvědčí o souladu mezi žalobcem a dotčenými vlastníky pozemků ohledně průběhu pozemkové hranice mezi pozemky p. č. XE a st. XB.

39. Soud konstatuje, že žalobní námitky jsou prakticky shodné s těmi odvolacími, kdy ani v odvolání nebyl žalobce konkrétnější ohledně svých výhrad k zaměření skutečného provedení stavby, které bylo provedeno Ing. M. S. Tudíž žalovaný se rovněž nemohl blíže zabývat námitkami žalobce. Soud je přesvědčen, že oba správní orgány postupovaly za dané situace správně, kdy v rámci možností vypořádaly námitky žalobce, jak bylo podrobněji rozvedeno výše. Vzhledem k tomu, že de facto na základě žalobcových námitek byla následně zpracována dvě zaměření skutečného provedení stavby, ze kterých plyne, že předmětná stavba se nachází na pozemcích stavebníků, byly odstraněny pochybnosti o průběhu sporné hranice, kdy lze ze strany soudu konstatovat, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pochybnosti zřejmě nadále má pouze žalobce, nicméně dle názoru soudu se jedná o nedůvodné a ničím nepodložené pochybnosti.
40. K žalobní námitce nedostatečného průjezdního profilu příjezdové cesty k domu žalobce ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. soud uvádí, že uvedenou námitku považuje za nekonkrétní, neboť zmiňovaná vyhláška je poměrně obsáhlá, přičemž žalobce neuvedl, se kterým konkrétním ustanovením je předmětná stavba v rozporu. Obecně soud konstatuje, že ve správním řízení bylo nesporné, že příjezdová cesta k domu žalobce, vedoucí mimo jiné po pozemku p. č. XE, je účelovou komunikací. Vyhláška č. 501/2006 Sb. stanoví v § 23 požadavek, aby umístění stavby umožňovalo přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Soud uvádí, že ze správního spisu plyne, že dne 20. 4. 2017 uskutečnil stavební úřad místní šetření za účasti pracovníka Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje právě za účelem prověření přístupu požární techniky mimo jiné k nemovitostem žalobce. Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje následně vydal dne 20. 12. 2017 písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že předmětná komunikace (zahrnující mimo jiné účelovou komunikaci na pozemku p. č. XE) je dostatečně dimenzována pro případný protipožární zásah na domě žalobce č. e. XF. Kromě toho poukazuje vyjádření na skutečnost, že k domu žalobce vede ještě další přístupová komunikace ze severozápadu. Ve správním spise je založeno i stanovisko Městského úřadu Česká Kamenice, jako místně příslušného silničního správního úřadu, ze dne 1. 12. 2017, přičemž ze stanoviska plyne souhlas s předmětnou stavbou. Soud konstatuje, že kompetentní orgány se vyjádřily kladně ke stavbě oplocení a přístřešku, přičemž jejich vyjádření byla podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, tudíž se žalobcova námitka jeví jako nedůvodná.
41. Žalobce popisoval v žalobě konkrétní problémy, se kterými se musí potýkat. Pošta i dodavatel obědů odmítají zajíždět až k nemovitostem žalobce, protože si žalobce musí chodit nebo jezdit autem 200 metrů pro balíky, resp. obědy. Žalobce rovněž upozorňoval, že je problematický příjezd k jeho nemovitostem i malým nákladním automobilem. Soud k těmto námitkám uvádí, že Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje shledal předmětnou účelovou komunikaci dostatečně širokou pro příjezd požární techniky. V katastrální mapě má předmětná parcela č. XE, na které se nachází účelová komunikace, v nejužším místě (hranice mezi pozemky p. č. XE a XH) šířku cca 5 metrů, která je dle názoru soudu dostatečná pro zajištění příjezdu k domu žalobce. Lze usuzovat, že v minulosti (dříve než bylo provedeno stavebníky oplocení) byli žalobce, pošta či dodavatel obědů zvyklí otáčet se vozidlem před vjezdem na pozemek žalobce, případně na pozemcích p. č. XJ a XI, přičemž k otáčení vozidel využívali i pozemky stavebníků, které byly následně oploceny, protože je již k otáčení vozidel nelze využívat, což však nemůže být pro žalobce úspěšným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

argumentem k tomu, aby žalobce bránil stavebníkům provést oplocení svých pozemků. Z řady fotografií založených ve správním spise je patrné, že se jedná o standardní příjezdovou komunikaci dostatečně širokou i pro příjezd požární techniky či sanitky. Sám žalobce uváděl, že zdravotní služba přijížděla až k němu na pozemek a tam se otáčela. Je tedy zřejmé, že příjezd k nemovitostem žalobce je zajištěn, byť v důsledku oplocení provedeného stavebníky je situace pro žalobce méně komfortní, než jak byl žalobce zvyklý v minulosti, přičemž toto snížení uživatelského komfortu pro žalobce považuje soud za bagatelní a nelze ho považovat za přímé dotčení vlastnického práva žalobce, resp. neoprávněný zásah do vlastnického práva žalobce.

42. Žalobce namítal, že nebylo provedeno obratiště pro vozidla, což namítal i ve správním řízení. Tuto žalobní námitku považuje soud opět za nekonkrétní, když není zřejmé, kde by si žalobce představoval, že by mělo být obratiště provedeno a zejména z jakého zákonného důvodu by obratiště mělo být provedeno. Jak soud dovodil výše, předmětná stavba (přístřešek i oplocení) se nachází zcela na pozemcích stavebníků, kterým nelze bránit, aby své pozemky oplotili.
43. Žalobce nemá k užívání účelové komunikace na pozemku p. č. XE žádné zvláštní oprávnění, na rozdíl od břemena chůze a jízdy k nemovitostem žalobce, které se však týká jen jízdy a chůze po pozemku p. č. XD ve vlastnictví stavebníka F. H. Žalobce je tedy běžným uživatelem z řad veřejnosti, který může využívat předmětnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalobce namítal, že povolením předmětné stavby bylo zasaženo nejen do jeho vlastnických práv, ale i do veřejného zájmu, kterým je pokojné užívání veřejné cesty ve vlastnictví města Česká Kamenice na pozemku p. č. XE. Soud upozorňuje, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není koncipována jako tzv. *actio popularis*. Žalobce je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 As 198/2019-29). Uvedenou žalobní námitku ohledně dotčení veřejného zájmu hodnotí proto soud rovněž jako nedůvodnou.
44. Pro úplnost soud uvádí, že nepovažoval za potřebné provádět dokazování navržené v žalobě. Žalobce navrhl, aby soud přibral znalce z oboru geodézie, který znaleckým posudkem určí přesnou hranici pozemků. Soud však shledal a popsal výše, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud tedy nevidí důvod k vypracování znaleckého posudku. Žalobcem navrhované prošetření a ověření hranice Zeměměřickým a katastrálním inspektorátem v Liberci ke zjištění skutečného průběhu hranice a k ověření, zda povolené stavby oplocení a přístřešku nejsou na cizím pozemku, soud rovněž ze stejného důvodu nepovažuje za potřebné.
45. Žalobu tedy vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu